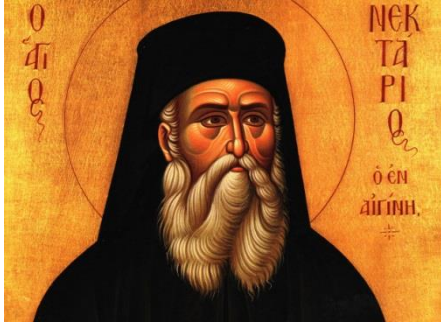

Η ασθένεια της κολακείας. Τις περισσότερες φορές αθεράπευτη.

Ευάγγελος Μαυρογόνατος

Η κολακεία και ο κόλακας, κατά τον Άγιο Νεκτάριο:

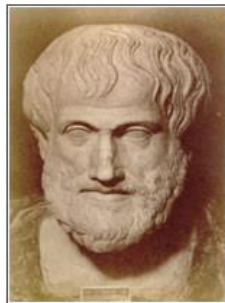

«Η κολακεία είναι άποκρουστική κακία, καλυμμένη με τὸ προσωπεῖο τῆς φιλίας. Εἶναι ψεύτικο χᾶδι, ποὺ ἐκδηλώνεται σὰν φιλία, μόνο στὰ λόγια καὶ ὡς προθυμία καὶ βιασύνη γιὰ πράγματα ἀνάξια λόγου. Ἡ κολακεία εἶναι κακία διεφθαρμένης ψυχῆς. Ψυχῆς ἄρρωστης, ποὺ τίποτα τὸ ὑγιές δὲν ὑπάρχει σ' αὐτήν. Εἶναι δόλια, δίχως ἱερὸ καὶ ὄσιο, ἀσεβῆς ἀνειλικρινῆς καὶ ἀπατηλῆ. Ἡ κολακεία διαφθείρει τὶς ψυχές

ποὺ τὴν δέχονται...»

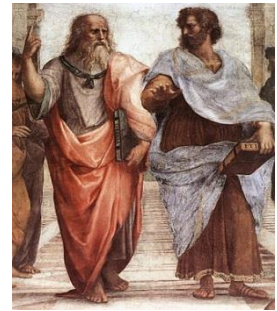
«Ὁ κόλακας εἶναι ἄνθρωπος διεφθαρμένος, χαμερπῆς καὶ ἀσήμαντος. Χαϊδεύει τοὺς ἀσθενεῖς χαρακτηῖρες με λόγια ἀπατηλά, με σκοπὸ νὰ τοὺς κατακυριέψει. Εἶναι πονηρότερος καὶ ἀπὸ τὴν ἄλεπού καὶ πιὸ φρικιαστικὸς ἀπὸ τὰ κοράκια, διότι με πονηριὰ καὶ ἀπάτη, διαφθείρει καὶ καταστρέφει τὶς ψυχές τῶν ἀνοήτων. Εἶναι πανοῦργος καὶ χρησιμοποιοῖ πολλοὺς τρόπους...»

Η κολακεία ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐξέφραζε τὴν διὰ τῶν λόγων ἢ καὶ ἔργων δουλοπρεπὴ ἔξαρση ἀνύπαρκτων ἢ ἐνδεχομένως καὶ ὑπαρκτῶν προτερημάτων κάποιου προσώπου με σκοπὸ τὴν ἀπόκτηση εὐνοίας ἢ χρηματικῆς ὠφελείας ἀπ' αὐτό.

Αριστοτέλης

Ὁ Ἀριστοτέλης υποστήριζε ὅτι ὁ κόλακας δὲν φροντίζει γιὰ τίποτε ἄλλο «εἰ δ' ὠφελείας τῆς αὐτοῦ». Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ἡ κολακεία εἶναι μεγάλη κοινωνικὴ ασθένεια, ἡ ὁποία δὲν ἐκλαμβάνει ὡς καλὸ τὸ «εἶναι» τοῦ φίλου, ἀλλὰ αὐτό, τὸ ὁποῖο ἐξαίρει ὁ κόλακας καὶ τὸ τοποθετεῖ ὡς «εἶναι».

Πλάτωνας

Ὁ Πλάτωνας παρακινούσε τοὺς συγχρόνους του νὰ ἐπαινοῦν «οὐ το δοκεῖν εἶναι ἀγαθόν, ἀλλὰ τὸ εἶναι καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ».

Μ. Βασίλειος

Ἡ ασθένεια τῆς κολακείας εἶναι τὶς περισσότερες φορές αθεράπευτη καὶ ἐκφυλίζει σιγὰ σιγὰ τὴν πραγματικὴ φιλία.

Μ. Βασίλειος λέγει ἐπ' αὐτοῦ:

«Ὡσπερ ἡ ἐρυσίβη τοῦ σίτου ἐστὶ φθορὰ ἐν αὐτῷ γινομένη τῷ σίτῳ, οὕτω καὶ ἡ κολακεία τὴν φιλίαν υποδυομένη λύμη ἐστὶ τῆς φιλίας»

Ἡ **κολακεία** εἶναι ἡ συμπεριφορὰ ἢ λόγος υπερβολικὰ φιλοφρονητικὸς, με ἰδιοτελεῖς σκοποὺς.

Άτομο που κολακεύει (ο κόλακας), επαινεί με τρόπο υπερβολικό κάποιον, συνήθως ανώτερο του, προκειμένου να αποκτήσει και να διατηρήσει την εύνοιά του

Ο Πλάτων θεωρεί την ρητορική, όπως και άλλα είδη τέχνης, ως μέρος της κολακείας, ο Θεόφραστος την συμπεριλαμβάνει στην ανάλυση των χαρακτήρων ενώ ο Ταλλεϋράνδος πιστεύοντας ότι ο έπαινος βγαίνει από την καρδιά και η κολακεία από τα χείλη διακηρύττει:

«Υπήρξαν ελάχιστοι που αρνήθηκαν την δόξα και την φιλοχρηματία, αλλά την κολακεία ουδείς».

Ταλλεϋράνδος

Η χρήση της κολακείας.

Οι κόλακες προσδίδουν τιμή και χάρη σε αρετές ανύπαρκτες και αποσιωπούν σε αδυναμίες υπαρκτές.

Είναι υποκριτές και δουλόφρονες, ικανοί ακόμα και να ταπεινωθούν και να εξευτελιστούν, προκειμένου να αποκτήσουν την εύνοια αυτού που κολακεύουν, και να κερδίσουν κάποιο όφελος.

Συνέπειες.

Η κολακεία έχει αρνητικές επιπτώσεις τόσο στο άτομο όσο και στην κοινωνία:

Για το άτομο που δέχεται την κολακεία, επειδή του δημιουργείται η ψευδαίσθηση ότι είναι άνθρωπος σπουδαίος ή μοναδικός.

ψευδαίσθηση αυτή, όμως, μπορεί να τον οδηγήσει σε ενέργειες που θα τον γελοιοποιήσουν μπροστά στους άλλους.

Η κολακεία δεν θα υπήρχε όχι αν δεν υπήρχαν κόλακες, αλλά αν δεν υπήρχαν άνθρωπο ματαιόδοξοι.

Όμως η ματαιοδοξία είναι ανθρώπινη αδυναμία και αυτήν ακριβώς εκμεταλλεύονται οι κόλακες.

Δυστυχώς, το «άπιστον θυμίαμα της κολακείας», όπως το λέει ο Κάλβος, είναι τόσο δυνατό, ώστε δεν έχουν όλοι οι άνθρωπο τη δύναμη να του αντισταθούν.

«Είναι καλύτερο να πέσεις σε κόρακες παρά σε κόλακες, γιατί οι πρώτοι τρωνε τους νεκρούς ενώ οι δεύτεροι τρωνε τους ζωντανούς». (Τάσσος Δήμου) " Ένα τριαντάφυλλο που δεν το αφήνουν να ανθίσει"

Για την κοινωνία, επειδή οι αρεσκόμενοι στην κολακεία προωθούν σε υψηλές θέσεις ανάξιους, και η αναξιοκρατία είναι σχεδόν ο χειρότερος εχθρός της δημοκρατίας και της κοινωνίας.

Η πίστη στους κόλακες έχει ως αποτέλεσμα την απουσία της δικαιοσύνης, αφού ζημιώνονται οι τίμιοι και οι δίκαιοι και αμείβονται οι άτιμοι και οι απατεώνες.

Από την άλλη πλευρά, το κολακευόμενο άτομο νιώθει ευχαρίστηση και ικανοποίηση και συνεπώς αποκτά καλύτερη ψυχική διάθεση.

Κατακλείδα:

Μη φοβάσαι τους εχθρούς που σου επιτίθενται... να φοβάσαι τους φίλους που σε κολακεύουν...

Τον εχθρό μπορείς να τον αντιμετωπίσεις με διάφορους τρόπους, γιατί ως επιτιθέμενος είναι απροκάλυπτος και δείχνει τις διαθέσεις του, και μπορείς να του βρεις τα τρωτά του σημεία και να τον αντιμετωπίσεις.

Ενώ τον ανειλικρινή και κόλακα, πολλές φορές, δεν μπορείς να τον ψυχολογήσεις γιατί είναι άνθρωπος ιδιοτελής, κρυφίνους, εγωιστής, υποκριτής. Φοράει το προσωπείο της φιλίας για να ωφεληθεί από οτιδήποτε χρήσιμο μπορεί να προκύψει.

Τελικώς ο αιώνας μας, είναι αιώνας των γνωριμιών και όχι των φιλιών, είναι ο αιώνας των γνωριμιών και όχι των φιλιών.

Ο Κόρακας και ο κόλακας «Μύθοι Αισώπου»